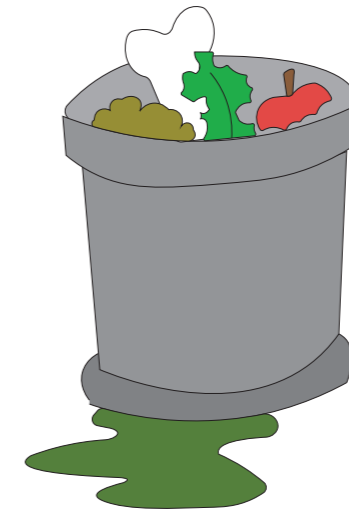
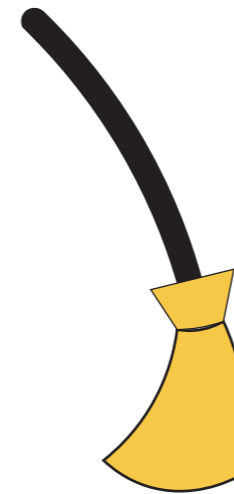

Kaybolduğum o uğursuz günden beri, artık sokaklarda yatıp kalkıyorum. Tüylerim kirlendi, patilerim eskisi gibi pembe değil. Sokaktaki yaşam için yırtıcılaştım. Çöp kutularından yemek artıkları alabilmek için, öteki kedilerle ve köpeklerle dalaşmak zorunda kalıyorum. Geceleri dondurucu soğuklarda yatacak yer aramak için, sokakları dolaniyorum. Bazen kapısı aralık kalmış bir apartman girişinde, bazen bulabildiğim başka kuytu yerlerde uyumaya çalışıyorum.

Sabahları güneş dünyaya ilk ışıklarını gönderirken gözlerimi açıyorum ve her sabah yeniden o korkunç gerçekle yüzyüze geliyorum. Artık bir sokak kedisiyim. Sokaklarda yaşamaksa çok güç.

İlk karşılaştığımız o günden sonra, Ali ile iyice arkadaş olduk. O ve ben, sokakların tehlikelerinden, kışın soğğundan korunmak için bir sıcaklık aradığımızda birbirimize sığınuyorduk. O, güçsüz ve zayıftı. Yiyecek bulmak için, o da benim gibi çöp tenekelerini karıştırıyor, bazen yoldan gelip geçenlerden yiyecek almak için para dileniyordu. Tıpkı öteki çocuklar gibi. İnsanların bazıları acıyarak bakıyordu yanından geçerken, bazıları da iğrenerek.

